

Arrest

nr. 143 814 van 22 april 2015
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de Minister van Justitie, belast met Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE VOORZITTER VAN DE IIE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Rwandese nationaliteit te zijn, op 16 oktober 2014 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van 3 september 2014 waarbij de aanvraag tot machtiging van verblijf op basis van artikel 9*bis* van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk verklaard wordt, aan de verzoekende partij ter kennis gebracht op 16 september 2014.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 16 februari 2015 met toepassing van artikel 39/73 van voormelde wet.

Gelet op het verzoek tot horen van 23 februari 2015.

Gelet op de beschikking van 27 februari 2015, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 24 maart 2015.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter A. DE SMET.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die *loco* advocaat H. CAMERLYNCK verschijnt voor de verzoekende partij en van attaché K. SCHALLENBERGH die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

De bestreden bestuurshandeling betreft de beslissing van 3 september 2014 waarbij de aanvraag tot machtiging van verblijf op basis van artikel 9*bis* van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk verklaard wordt, aan de verzoekende partij ter kennis gebracht op 16 september 2014.

2. Onderzoek van het beroep

2.1 In een enig middel voert de verzoekende partij de schending van de materiële motiveringsplicht aan.

2.2 Er dient op te worden gewezen dat overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de vreemdelingenwet aan de partijen bij beschikking de grond werd meegedeeld waarop de kamervoorzitter zich steunt om te oordelen dat het beroep door middel van een louter schriftelijke procedure kan verworpen worden. *In casu* werd het volgende gesteld:

“In de mate waarin de verzoekende partij de schending aanvoert van de materiële motiveringsplicht en betoogt dat er sprake is van buitengewone omstandigheden nu zij reeds langer dan zes jaar op wettige wijze in België verblijft, zich wat de taal en de gebruiken volledig geïntegreerd heeft; zij overtuigd is dat er humanitaire redenen voorhanden zijn om haar te machtigen tot verblijf en dit zou moeten voortvloeien uit het redelijkheidsbeginsel; dat het onmenselijk zou zijn haar na zes jaar te repatriëren, merkt de Raad op dat uit de in de bestreden beslissing vervatte motieven kan worden afgeleid dat de gemachtigde van de staatssecretaris rekening heeft gehouden met de door de verzoekende partij aangehaalde elementen, maar heeft geoordeeld dat deze geen buitengewone omstandigheid vormen waarom de verzoekende partij de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kan indienen via de gewone procedure. De loutere omstandigheid dat de verzoekende partij het niet eens is met de gevolgtrekkingen van de gemachtigde volstaat niet om de motieven te weerleggen. Daarenboven is het niet kennelijk onredelijk om te stellen als volgt: “De aangehaalde elementen vormen geen buitengewone omstandigheid waarom de betrokkene de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kan indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland. Het feit dat betrokkene geïntegreerd zou zijn, vormt geen buitengewone omstandigheid. Betrokkene legt daarvan geen enkel bewijsstuk voor. Bovendien behoren elementen van integratie tot de gegrondheid van de aanvraag en worden ze in deze fase niet behandeld (RvS 9 december 2009, nr. 198.769). Betrokkene vroeg op 29.07.2008 asiel in België aan. Deze asielaanvraag werd definitief afgesloten op 10.03.2009 met de beslissing ‘weigering vluchtelingenstatus: weigering subsidiaire bescherming’ door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. Het feit dat betrokkene nog steeds in het bezit is van een attest van immatriculatie betekent niet dat de asielaanvraag niet definitief werd afgesloten. Betrokkene is momenteel enkel en alleen nog in het bezit van een AI in afwachting van een bevel om het grondgebied te verlaten. Het AI is geen verblijfstitel en opent geen recht op verblijf. De duur van de procedure — namelijk ongeveer 8 maanden — was ook niet van die aard dat ze als onredelijk lang kan beschouwd worden. Het feit dat er een zekere behandelingsperiode is, geeft aan betrokkene ipso facto geen recht op verblijf (Raad van State, arrest nr 89980 van 02.10.2000).”

Wat betreft de aangevoerde elementen van een verblijf in België en haar integratie, merkt de Raad op dat dienaangaande in de bestreden beslissing duidelijk gemotiveerd werd, en deze motivering geenszins kennelijk onredelijk wordt geacht. Waar verzoekende partij deze elementen in haar verzoekschrift louter herhaalt, doet zij geen afbreuk aan desbetreffende motivering. Op deze concrete motivering aangaande de integratie gaat de verzoekende partij echter niet in. In de mate dat zij meent dat deze elementen toch buitengewone omstandigheden zouden uitmaken, geeft zij blijk van een andere feitelijke beoordeling van de gegevens van de zaak dan die van de bevoegde overheid. Het onderzoek van deze andere beoordeling nodigt de Raad te dezen uit tot een opportuniteitsonderzoek hetgeen niet tot zijn bevoegdheid behoort.

Waar de verzoekende partij nog aangeeft dat zij steeds op wettige wijze in het Rijk verbleef, merkt de Raad op dat uit de gegevens waarover hij beschikt en uit het administratief dossier blijkt dat de verzoekende partij niet steeds op wettige wijze verbleef, maar dat zij enkel een (voorlopig) wettig verblijf heeft gekend tussen de aanvraag tot erkenning van de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus van 29 juli 2008 en het definitief afsluiten van deze aanvraag bij wege van arrest van de Raad van 10 maart 2009 met nr. 24.301. De verzoekende partij blijft overigens geheel in gebreke deze bewering te staven met enig begin van bewijs.

Een schending de materiële motiveringsplicht lijkt niet te kunnen worden aangenomen.”

2.3 Door een verzoek tot horen in te dienen, maakt de verzoekende partij kenbaar dat zij het niet eens is met de in de beschikking opgenomen grond (zij wordt overeenkomstig artikel 39/73, § 3 van de vreemdelingenwet immers geacht in te stemmen met deze grond wanneer zij niet vraagt om te worden gehoord). In dit kader dient te worden benadrukt dat het verzoeken om een hoorzitting om alsnog haar visie kenbaar te maken de enige functie van het verzoek tot horen is (cf. RvS 26 juni 2013, nr. 224 092;

Wetsontwerp van 6 december 2010 houdende diverse bepalingen (II), Memorie van toelichting, *Parl.St. Kamer*, 2010-2011, nr. 53 0772/001, 25) en dit verzoek zodoende niet mag worden beschouwd als een bijkomende memorie. Bovendien dient erop gewezen te worden dat het verzoek tot horen er niet toe strekt aan de verzoekende partij de mogelijkheid te geven onvolkomenheden in het verzoekschrift, hetzij deze waarop in de beschikking overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de vreemdelingenwet precies wordt gewezen, hetzij andere, alsnog recht te zetten. Ook het betoog ter terechtzitting vermag dit niet te doen.

2.4 Op 23 februari 2015 dient de verzoekende partij een vraag tot horen in. Ter terechtzitting van 24 maart 2015, alwaar de verzoekende partij uitdrukkelijk wordt uitgenodigd te reageren op de in de beschikking van 16 februari 2015 opgenomen grond, wordt het volgende gesteld:

“Verzoekende partij stelt dat zij op wettige wijze in het rijk verbleef aangezien er na het arrest in volle rechtsmacht van de Raad geen bevel werd afgeleverd aan de verzoekende partij. Zij kan niet bewijzen dat ze geen bevel kreeg, maar van een bevel is geen spoor terug te vinden in het administratief dossier. Het kan haar dus niet verweten worden dat zij in illegaal verblijf zou verkeren. Het argument inzake de buitengewone omstandigheden dat zij gedurende zes jaar hier verbleef, moet dus anders worden bekeken aangezien er geen bevel om het grondgebied te verlaten werd afgeleverd in die periode.”

2.5 Voor zover de verzoekende partij op 23 februari 2015 heeft gevraagd om te worden gehoord en aldus kenbaar heeft gemaakt dat zij het niet eens is met de in de beschikking opgenomen grond, maar ter terechtzitting volhardt in de middelen zoals uiteengezet in het verzoekschrift en deze middelen gedeeltelijk herhaalt en zodoende geen opmerkingen plaatst omtrent de beschikking van 16 februari 2015, laat de Raad gelden dat de verzoekende partij op die manier niet aannemelijk maakt dat de beschikking onterecht werd genomen. Hieraan dient te worden toegevoegd dat de omstandigheid dat aan de verzoekende partij geen bevel om het grondgebied te verlaten werd afgeleverd onmiddellijk na het afsluiten van de asielprocedure, niet met zich meebrengt dat de asielprocedure niet is afgesloten.

2.6 Een schending van de materiële motiveringsplicht kan niet worden vastgesteld.

Het middel is ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op tweeëntwintig april tweeduizend vijftien door:

mevr. A. DE SMET, kamervoorzitter,

dhr. M. DENYS, griffier.

De griffier, De voorzitter,

M. DENYS

A. DE SMET